

SUSANNAH CAHALANOVÁ

MOZEK V PLAMENECH

MŮJ
MĚSÍC
ŠÍLENSTVÍ

Příběh o cestě do pekla a zpět

MOZEK ▼ PLAMENECH

MŮJ
MĚSÍC
ŠÍLENSTVÍ

SUSANNAH CAHALANOVÁ

MOZEK

V PLAMENECH

MŮJ
MĚSÍC
ŠÍLENSTVÍ

FORTUNA

Original title: BRAIN ON FIRE, My Month of Madness
Copyright © 2012 by Susannah Cahalan
First published by Free Press, a division of Simon & Schuster, Inc.

Czech edition © Fortuna Libri, Praha 2013
Translation © Alena Amchová, 2013

Vydalo nakladatelství Fortuna Libri v edici Fortuna Litera
www.fortunalibri.cz

Odborná redakce MUDr. Kateřina Amchová
Odpovědná redaktorka Alena Peisertová
První vydání

Žádná část této publikace nesmí být reprodukována, ukládána
do informačních systémů nebo rozšiřována jakýmkoli způsobem,
ať už elektronicky, mechanicky, fotografickou cestou nebo jinými
prostředky bez souhlasu majitele práv.

ISBN 978-80-7321-735-8

Věnováno těm bez diagnózy

OBSAH

Poznámka autorky IX

Předmluva XI

PRVNÍ ČÁST: BLÁZNIVÁ 1

První kapitola	Tajemné štěnice 3
Druhá kapitola	Dívka v černé krajkové podprsence 10
Třetí kapitola	Carota 13
Čtvrtá kapitola	Wrestler 20
Pátá kapitola	Sjezd 24
Šestá kapitola	Nejhledanější v Americe 27
Sedmá kapitola	Opět na cestě 31
Osmá kapitola	Pohled na sama sebe zvenčí 40
Devátá kapitola	Náznak šílenství 43
Desátá kapitola	Smíšené epizody 51
Jedenáctá kapitola	Keppra 54
Dvanáctá kapitola	Lest 61
Třináctá kapitola	Buddha 65
Čtrnáctá kapitola	Polapena 70

DRUHÁ ČÁST: HODINY 73

Patnáctá kapitola	Capgrasovo mámení smyslů 75
Šestnáctá kapitola	Postiktální psychóza 80
Sedmnáctá kapitola	Mnohočetná porucha osobnosti 83
Osmnáctá kapitola	Nové zprávy 86
Devatenáctá kapitola	Velký muž 91
Dvacátá kapitola	Sklon přímky 95
Dvacátá první kapitola	Smrt s přestávkami 100
Dvacátá druhá kapitola	Nádherný zmatek 106
Dvacátá třetí kapitola	Doktor Najjar 113
Dvacátá čtvrtá kapitola	IVIG 116

Dvacátá pátá kapitola	Psotníček 121
Dvacátá šestá kapitola	Hodiny 127
Dvacátá sedmá kapitola	Biopsie mozku 135
Dvacátá osmá kapitola	Nerovný boj se zánětem 143
Dvacátá devátá kapitola	Dalmauova choroba 146
Třicátá kapitola	Rebarbora 152
Třicátá první kapitola	Velké odhalení 156
Třicátá druhá kapitola	90 procent 161
Třicátá třetí kapitola	Návrat domů 165
Třicátá čtvrtá kapitola	California Dreamin' 169

TŘETÍ ČÁST: HLEDÁNÍ ZTRACENÉHO ČASU 173

Třicátá pátá kapitola	Videonahrávka 175
Třicátá šestá kapitola	Plyšová zvířátka 176
Třicátá sedmá kapitola	Zběsilost v srdci 180
Třicátá osmá kapitola	Přátelé 184
Třicátá devátá kapitola	V mezích normy 189
Čtyřicátá kapitola	Deštník 194
Čtyřicátá první kapitola	Chronologie 197
Čtyřicátá druhá kapitola	Nekonečný šprým 202
Čtyřicátá třetí kapitola	NDMA 207
Čtyřicátá čtvrtá kapitola	Částečný návrat 210
Čtyřicátá pátá kapitola	Novinářské řemeslo 214
Čtyřicátá šestá kapitola	Přednáška 218
Čtyřicátá sedmá kapitola	Vymítač ďábla 221
Čtyřicátá osmá kapitola	Pocit viny toho, který přežil 229
Čtyřicátá devátá kapitola	Kluk od nás se vypracoval 236
Padesátá kapitola	Nadšením bez sebe 238
Padesátá první kapitola	Nebezpečí útěku? 242
Padesátá druhá kapitola	Madame X 246
Padesátá třetí kapitola	Fialová dáma 249

Poznámky 251

Ilustrace a fotografie 263

Poděkování 264

O autorce 268

POZNÁMKA AUTORKY

*Existence zapomínání nebyla nikdy prokázána.
Víme pouze, že nám některé věci nepřijdou na
mysl, když to chceme.*

FRIEDRICH NIETSCHE

Vzhledem k povaze choroby, kterou jsem prodělala, a jejímu účinku na můj mozek si z měsíců, během nichž se tenhle příběh odehrával, pamatuji pouze záblesky skutečných událostí a krátké, avšak živé halucinace. Převážná většina toho období zůstává prázdná, případně zatvrzele mlhavá. Protože si nejsem fyzicky schopna si tu dobu připomenout, psaní knihy, kterou máte před sebou, je vlastně jakési cvičení, díky němuž bych měla pochopit, co jsem ztratila. S pomocí svých žurnalistických dovedností jsem využila dostupných materiálů, což byly stovky rozhovorů s lékaři, sestřičkami, přáteli a rodinou; tisíce stránek lékařských záznamů; deník mého otce z té doby; zápisník, prostřednictvím něhož spolu mí rozvedení rodiče komunikovali; útržky videonahrávek, které během mého pobytu pořídily nemocniční kamery, a obrovské množství zápisníků, do nichž jsem si poznamenávala vzpomínky, konzultace a dojmy – a tohle všechno mi pomáhalo znovu zrekonstruovat minulost, k níž má paměť neměla přístup. Pozměnila jsem některá jména a charakteristické rysy, ale jinak není nic v téhle knize fiktivní, je to směs memoárů a reportáže.

Přesto však rozhodně přiznávám, že nejsem spolehlivý zdroj. Získala jsem sice obrovské množství informací a provedla rozsáhlý průzkum, avšak vědomí, které mě definuje jako osobu, nebylo v té době přítomné. Navíc nejsem nezaujatá. Je to můj život, takže v jádru tohoto příběhu je starý problém všech novinářů, jenomže stokrát horší. Jsou tu totiž nepochybně věci, které jsem nesprávně pochopila, záha-

X POZNÁMKA AUTORKY

dy, které nikdy nevyřeším, a množství momentů, které zůstaly zapomenuty a nenapsány. To, co zbylo, je tedy novinářský ponor do nejhlubší části mého já – osobnosti, paměti, totožnosti – v pokuse najít a pochopit kousky, které byly zapomenuty.

PŘEDMLUVA

Nejprve je tu pouze tma a ticho.

„Mám otevřené oči? Je tam někdo?“

Nepoznám, jestli hýbu ústy a jestli tu vůbec je někdo, koho bych se mohla zeptat. Je úplná tma, takže nic nevidím. Mrknu jednou, dvakrát, třikrát. V hloubi žaludku pocítím matnou předtuchu. Tenhle pocit poznávám. Mé myšlenky se jen neochotně překládají do jazyka, jako by se pomalu vynořovaly z hrnce plného melasy. Slovo po slovu přicházejí otázky: Kde to jsem? Proč mě svědí hlava? Kde jsou všichni? Pak se pomalu začíná objevovat okolní svět, nejdříve jako špendlíková hlavička, jejíž průměr se však stále zvětšuje. Ze zkaleného šera začínají vystupovat předměty a zaostřují se. Pochvilí je rozeznávám: televize, záclona, postel.

Okamžitě vím, že odsud musím vypadnout. Vrhnu se vpřed, avšak cosi mě zadrží. Mé prsty nahmatají kolem pasu silnou síťovanou vestu, která mě přidržuje k posteli jako – co je to správné slovo? – jako svěrací kazajka. Vesta je připevněna na dvou tyčích, které brání pádu z postele. Uchopím rukama chladný kov a vytahuju se nahoru, jenomže pásy na mé hrudi opět povolí jen o pár centimetrů a nepustí mě výš. Po mé pravici je zavřené okno, které vede na ulici. Auta, žlutá auta. Taxíky. Jsem v New Yorku. Doma.

Než mě však stačí zalít vlna úlevy, uvidím ji. Fialovou dámu. Zírá na mě.

„Pomoc!“ vykřiknu. Její výraz se ani maličko nezmění, jako bych nic neřekla. Znovu se vrhnu proti popruhům.

„Tohle nedělejte,“ řekne zpěvavě. Slyším povědomý jamajský přízvuk.

„Sybil?“ To ale přece není možné. Sybil mě hlídala, když jsem byla malá. Od dětství jsem ji neviděla. Proč by opět vstoupila do mého života právě dneska? „Sybil? Kde to jsem?“

„V nemocnici. Měla byste se uklidnit.“ Není to Sybil.

„Bolí to.“

Fialová dáma se přisune blíž a její prsa se mi otřou o tvář, když mi odepíná ruce od zábran, nejprve pravou a pak levou. Instinktivně zdvi-

XII PŘEDMLUVA

hám pravou ruku, abych se podržela na hlavě. Místo vlasů a pokožky na hlavě však nahmatám bavlněnou čepici. Najednou do mě vlítne zlost, servu ji a oběma rukama prozkoumávám hlavu. Cítím řady a řady plastových drátků. Jeden z nich vytrhnu, což štípne, a dám si ho do úrovně očí. Je růžový. Na zápěstí mám oranžový plastový pásek. Zašilhám, ale nejsem schopna zaostřit na slova. Po pár vteřinách se mi však před očima objeví tiskací písmena: NEBEZPEČÍ ÚTĚKU.

PRVNÍ ČÁST
BLÁZNIVÁ

Pocítila jsem to podivné drnčení křídel v hlavě.

-VIRGINIA WOOLFOVÁ, *deník spisovatelky:*

Výňatky z deníku Virginie Woolfové

PRVNÍ KAPITOLA

TAJEMNÉ ŠTĚNICE

Možná to začalo kousnutím štěnice, která neexistovala.

Jednoho rána jsem se vzbudila a zjistila, že na modravé hlavní žíle na levé paži mám dvě červené tečky. Byl začátek roku 2009 a celé město New York se děsilo štěnic, které zamořily úřady, obchody s oblečením, kina a zahradní lavičky. Normálně nemívám tendenci si se vším dělat starosti, ale tentokrát se moje sny už dvě noci za sebou hemžily na prst dlouhými štěnicemi. Nebyla to úplně nesmyslná obava, přestože jsem po pečlivém prohledání bytu neobjevila jediného brouka, ale ani stopu po existenci nějakého hmyzu. Tedy až na ty dva kousance. Zavolala jsem dokonce i odborníka na hubení hmyzu, aby mi byt zkontroloval. Přišel přepracovaný Hispánec, který všechny místnosti pročesal, dokonce zvedl pohovku a posvítil si baterkou i do míst, na nichž mě nikdy předtím nenapadlo uklízet. Prohlásil, že se u mě žádné štěnice nevyskytují. To se mi nezdálo být pravděpodobné, tak jsem ho požádala, aby přišel ještě jednou a všechny místnosti vystříkal. Musím ocenit, že mě nabádal, abych vyčkala, než vypláznu astronomickou částku na boj s hmyzem, který se podle jeho mínění v mém bytě nevyskytoval. Já ho však nutila, aby to udělal, neboť jsem byla přesvědčena, že můj byt, má postel, mé *tělo* jsou zamořené štěnicemi. Souhlasil tedy, že se vrátí a byt vystříká.

Byla jsem z toho špatná, ale snažila jsme se svou nervozitu skrýt před spolupracovníky. Nikdo pochopitelně nechtěl mít nic společného s osobou, která má problém se štěnicemi. Takže následujícího dne v práci jsem nonšalantně prošla redakcí *New York Postu* ke svému psacímu stolu. Pečlivě jsem schovala štípance na paži a snažila se vypadat jako jindy, naprosto normálně. Ne že by v *Postu* byla normalnost nějak zvlášť důležitá.

4 MOZEK V PLAMENECH

Tyhle noviny jsou sice přímo posedlé vším, co je nové, avšak jsou téměř tak staré jako Spojené státy. Založil je Alexander Hamilton v roce 1801, takže to jsou nejdéle bez přestávky vydávané noviny v celé zemi. V prvním století své existence *Post* bojoval za zrušení otroctví a pomohl prosadit vytvoření newyorského Central Parku. V dnešní době je redakce novin obrovská místnost trpící nedostatkem čerstvého vzduchu, v níž jsou řady otevřených boxů a záplava kartoték nacpaných nepoužívanými, zapomenutými dokumenty, které tu leží už celá desetiletí. Zdi jsou vyzdobené hodinami, které nejdou, zvadlými kyticemi, kdysi pověšenými vzhůru nohama, aby se usušily, obrázkem opice, která jede na border kolii jako na koni, velkým molitanovým prstem ze zábavního parku Six Flags, což jsou všechno suvenýry, které si reportéři donesli z nejrůznějších akcí. Počítače jsou prastaré a kopírky mají rozměr menších poníků. Úklidová komora, která kdysi sloužila jako kuřárna, je nyní plná zásob a je označená omšelým nápisem, jenž přichází varuje, že kuřárna již neexistuje, jako by někdo mohl omylem vstoupit dovnitř a zapálit si cigaretu mezi monitory, videi a podobnými přístroji. Tohle byl v posledních sedmi letech můj excentrický svět, do něhož jsem vstoupila jako sedmáctiletá praktikantka.

V redakci to opravdu hučí hlavně tehdy, když se blíží termín – cvakají klávesnice, redaktoři ječí, reportéři žvaní a smějí se. Je to dokonalý obrázek redakce bulvárních novin do nějakého televizního seriálu.

„Kam se do prdele poděl ten obrázek k tomuhle titulku?“

„Jak je možný, že netušil, že je to prostitutka?“

„Jakou barvu měly ponožky toho chlápka, co skočil z mostu?“

Je to tu jako v baru, kde se nepodává alkohol, plném feťáků, závislých na zprávách, a s každým z nich lomcuje adrenalin. Osoby a obsazení jsou v *Postu* unikátní: nejbystřejší tvůrci novinových titulků v celé branži, otrlí lovci zpráv, pídící se po exkluzivních informacích, workoholici typů A, kteří mají chameleonskou schopnost se téměř s kýmkoli skamarádit, nebo si ho stejně snadno znepřátelit. Přesto je většinou v redakci poměrně klidno, protože všichni tiše listují soudními dokumenty, hledají nějaký zdroj, který by jim poskytl rozhovor, případně čtou noviny. Často, jako třeba právě dneska, je v redakci ticho jako v márnici.

Namířila jsem si to ke svému pracovnímu stolu a proplétala se mezi boxy, označenými zelenými cedulemi manhattanských ulic: Liberty Street, Nassau Street, Pine Street a William Street, což je připomínka doby, kdy redakce *Postu* na své dřívější adrese na South Street Seaport skutečně sídlila mezi těmito ulicemi. Můj psací stůl stojí na Pine Street. Potichu jsem vklouzla na svou židli vedle Angely, mé nejbližší kamarádky mezi novináři, a věnovala jí napjatý úsměv. Snažila jsem se, aby se má otázka příliš hlasitě neozývala v tiché místnosti, a nenápadně se zeptala: „Víš něco o štípancích od štěnic?“

Často jsem si dělala legraci, že kdybych někdy měla dceru, chtěla bych, aby byla jako Angela. V mnoha ohledech pro mě byla hrdinou redakce. Když jsem se s ní před třemi lety seznámila, byla to milá, zakřiknutá mladá dáma z Queensu, jen o pár let starší než já. Do *Postu* přišla z malého týdeníku a pod tlakem prostředí velkoměstských bulvárních novin vyrostla v jednu z nejtalentovanějších reportérek *Postu*. Z jejího pera pocházelo množství našich nejlepších článků. Pozdě v pátek večer ji člověk většinou našel, jak píše čtyři články najednou na rozděleném monitoru počítače. Opravdu jsem ji musela obdivovat. Teď jsem vážně potřebovala Angelinu radu.

Jak zaslechla obávané slovo *štěnice*, okamžitě si ode mě odsunula židli dál. „Neříkej mi, že je máš,“ prohlásila s čertovským úsměvem. Začala jsme jí ukazovat flíčky na ruce, ale než jsem stačila vyprávět svůj strašlivý příběh, zazvonil mi telefon.

„Jsi připravená?“ Byl to nový redaktor nedělního vydání Steve. Nebylo mu víc než pětatřicet, ale už ho jmenovali šéfredaktorem nedělních novin, pro něž jsem pracovala já. Steve mi naháněl strach, přestože se choval přátelsky. Každé úterý měli všichni reportéři schůzku, na níž prezentovali své nápady pro nadcházející nedělní vydání. Když jsem zaslechla jeho hlas, s hrůzou jsem si uvědomila, že jsem na dnešní jednání úplně nepřipravená. Většinou jsem měla alespoň tři koherentní nápady, které jsem mohla představit. Nebyly vždycky naprosto úžasné, ale bylo to aspoň něco. Teď jsem však neměla naprosto nic, ani matnou myšlenku, která by mi pomohla příštích pět minut blafovat. Jak jsem to jen mohla dopustit? Nebylo přece možné na tuhle schůzku zapomenout, vždyť to byl každotýdenní rituál, na nějž jsme se všichni pečlivě připravovali, dokonce i tehdy, když jsme měli volno.

Na štěnice jsem v mžiku zapomněla, zoufale vykulila na Angelu oči, vstala a doufala, že to snad nějak dopadne, až přijdu do Stevovy kanceláře.

Nervózně jsem kráčela po „Pine Street“ do šéfredaktorské kanceláře. Posadila jsem se vedle Paula, redaktora nedělních zpráv a blízkého kamaráda, který byl mým rádcem od doby, kdy jsem studovala druhý ročník vysoké školy. Kývla jsem mu na pozdrav, ale do očí jsem se mu nepodívala. Narovnála jsem si na nose podrápané brýle s tlustými obroučkami, jaké nosila filmová *Annie Hallová*, o nichž kdysi jeden kamarád z nakladatelství prohlásil, že je to vlastně můj patentovaný antikoncepční prostředek, protože „se se mnou nikdo nevyspí, když je mám na nose“.

Chvilí jsme seděli beze slova a já se snažila nabrat jistotu z přítomnosti někoho známého a úžasného, jako je Paul. Je to skvělý redaktor a prototyp tradičního novináře, jemuž předčasně zěšedivěly vlasy a má tendenci používat výraz *do prdele* jako univerzální slovo na jakémkoli místě ve větě. Seznámil mě s ním rodinný přítel a Paul zkusil mé reportérské schopnosti v létě po mém druhém ročníku. Pár let jsem pracovala jako elév, který na místě sledoval nejnovější aféry a dodával informace dalšímu reportérovi, který pak napsal článek. Pak mi Paul nabídl můj vlastní velký úkol, což byl článek o orgiích na kolejích New York University. Když jsem pak přinesla hotový článek a fotky, na nichž hraju beer pong, při němž se házejí pingpongové míčky do sklenic s pivem, a hlavně se hodně pije, udělala na něj velký dojem má drzost. Tohle odhalení se sice nikdy v tisku neobjevilo, ale Paul mi přiděloval další reportáže, dokud jsem nebyla v roce 2008 přijata na plný úvazek. Když jsem teď seděla ve Stevově kanceláři naprosto nepřipravená, cítila jsem se hrozně, protože jsem nezasluhovala Paulovu důvěru a respekt.

Ticho se prohlubovalo, až jsem konečně zdvihla oči. Steve a Paul na mě hleděli s očekáváním, a tak jsem začala mluvit a doufala, že mě něco napadne. „Viděla jsem ten příběh v jednom blogu...“ začala jsem a zoufale dávala dohromady útržky napůl zformovaných myšlenek.

„Tak to rozhodně nepůjde,“ přerušil mě Steve. „Musíš přijít s něčím jiným, než je tohle. Jasný? Příště už sem prosím nechod, když nic nemáš.“

Paul přikývl a celý zrudl. Poprvé od chvíle, kdy jsem začala pracovat ve školních novinách, se mi novinářina nelíbila. Odešla jsem ze schůzky plná vzteku na sebe samu a vůbec jsem nechápala, jak můžu být tak neschopná.

„Není ti nic?“ zeptala se mě Angela, když jsem se vrátila ke svému stolu.

„Ne, dobrý, jen mi vůbec nejde má práce. To přece není nic nového,“ pokusila jsem se o ubohý vtip.

Zasmála se a ukázala roztomile křivé řezáky. „Ale prosím tě, Susanno! Co se stalo? Neber to vážně, vždyť jsi přece profík.“

„Díky, Angelo,“ řekla jsem a usrkla vlažné kávy. „Prostě se mi nic nedaří.“

Dumala jsem nad pohromami toho dne celou cestu západním směrem, od svého pracoviště v budově News Corp. na Sixth Avenue, přes turisty narvané Times Square, až ke svému bytu v manhattanské čtvrti Hell's Kitchen. Jako bych měla v úmyslu žít jako typický newyorský spisovatel, najala jsem si stísněný jednopokojový ateliér, kde jsem spala na rozkládací pohovce. Byt byl překvapivě tichý, s výhledem do dvora mezi několika domovními bloky. Často mě nevzbudily policejní sirény nebo rachotící popelářské vozy, ale soused, hrající na balkoně na tahací harmoniku.

Navzdory ujištění specialisty na hubení hmyzu, že se není čeho obávat, jsem byla stále jako posedlá štípanci na své paži. Připravila jsme tedy byt na vystříkání proti štěnicím a skoro celou noc vyhazovala věci, v nichž by se mohl hmyz ukrývat. Do odpadků putovaly i mé milované výstřižky z *Postu*, stovky článků, které mi připomínaly bizarnost mé práce. Byly v nich oběti a podezřelí, nebezpečné slumy, vězení a nemocnice, dvanáctihodinové šichty strávené v autech fotografů, kde jsem se třásla zimou a čekala, až se poštěstí ulovit obrázek nějaké celebrity. Milovala jsem každou minutu téhle práce. Tak proč mi teď vůbec nejde?

Cpala jsem své poklady do pytlů na odpadky a zastavila se u několika titulků, mimo jiné u největšího úlovku své dosavadní kariéry: podařilo se mi totiž udělat interview s únoscem dětí Michaellem Devlinem, který seděl ve vězení. Americká média po jeho příběhu hrozně bažila, a já, v té době studentka posledního ročníku Washington

University v St. Louis, jsem s ním mluvila dokonce dvakrát. Devlinovi právníci přímo šleli, když článek vyšel, spustili proti *Postu* pomlouvačnou kampaň a žádali, aby bylo soudně nařízeno mlčení v této věci. Americká televize uspořádala živou debatu o mých metodách a zpochybňovala oprávněnost rozhovorů s uvězněným pachatelem a etiku bulvárního tisku vůbec. V té době jsem Paulovi několikrát volala a brečela mu do telefonu, což nás sblížilo, a nakonec se za mě postavily jak naše noviny, tak i jejich vydavatelé. Tahle zkušenost mnou sice otrásla, ale zároveň i povzbudila mé nadšení, takže jsem se stala redakční „vězeňskou reportérkou“. Devlina nakonec odsoudili ke třem doživotním trestům.

Pak jsem objevila článek o implantaci hýždí „Nebezpečí v pozadí“, jehož název mě stále ještě rozesmává. Musela jsem se vydávat za striptérku, hledající možnost levného zvětšení zadku u ženy, která to ilegálně provádí v hotelovém pokoji ve středu města. Stála jsem tam s kalhotkami u kotníků a snažila se necítit uražena, když mi paní oznámila, že budu potřebovat „tisíc dolarů za půlku“, což byl dvojnásobek částky, kterou chtěla po ženě, která s touto kauzou přišla do *Postu*.

Žurnalistika je vzrušující a mně se vždycky líbilo žít v realitě, která je ještě fantasknější než fikce, přestože jsem v té době ani trochu netušila, že můj vlastní život začíná být tak bizarní, že se bude probírat v mých milovaných bulvárních novinách.

Přestože jsem se tomu článku znovu musela smát, přidala jsem výstřížek na rostoucí hromadu mířící do popelnice, tam, „kam patří“, pokusila jsem se o žert, přestože tyhle bláznivé příběhy pro mě znamenaly strašně moc. V tuhle chvíli mi takovéhle necitelné vyhazování několikaleté práce připadalo jako nutnost, ale vlastně jsem něco takového vůbec neměla v povaze. Jsem nostalgický sysel, který si schovává básničky napsané ve čtvrté třídě a nevyhodí nějakých dvacet deníků, které sahají ještě do základky. Nebylo sice nějaké výraznější spojení mezi hrozbou štěnic, mojí zapomnitlivosti v zaměstnání a náhlou touhou zbavit se přebytečných papírů, ale tehdy jsem nevěděla, že posedlost štěnicemi či jiným hmyzem může být známkou psychózy. Je to velmi málo známý problém, protože lidé, kteří trpí bludovou parazitózou, rovněž zvanou Ekbomův syndrom, se kvů-

li domnělému napadení brouky obracejí spíš na odborníky na hubení hmyzu či dermatology než na profesionály specializované na duševní zdraví, takže jejich problém zůstává většinou nediagnostikován. Nakonec se ukázalo, že můj problém je mnohem obrovitější než svědivé předloktí a zapomenuté jednání.

Po dlouhých hodinách balení všech zbytečných materiálů a vytvoření zóny, v níž se nevyskytovala ani jediná štěnice, jsem se pořád necítila lépe. Klečela jsem u černých pytlů na odpadky a náhle mě přepadla strašlivá bolest v žaludku – takový ten všudypřítomný děs, který provází zlomené srdce nebo smrt. Když jsem se postavila, začala se mi do hlavy ostrá bolest jako doběla rozžhavený záblesk migrény, přestože jsem něčím takovým nikdy netrpěla. Klopýtala jsem do koupelny, ale mé tělo a nohy skoro nereagovaly. Měla jsem pocit, že se plahočím pískem, který mě pohlcuje. *Určitě na mě leze chřipka*, pomyslela jsem si.

k

Možná to však nebyla chřipka, stejně jako to nejspíš nebyly štěnice. Mé tělo pravděpodobně napadl nějaký patogen, jakýsi bacil, který to všechno spustil. Možná že jsem ho dostala od toho byznysmena, který seděl naproti mně v metru, kýchl a rozptýlil miliony virů na cestující ve vagónu? Nebo to bylo něco, co se dostalo do mého organismu drobnou rankou na kůži, možná právě tím záhadným štípancem od štěnice?

Prostě nevím.

Ani lékaři nevědí, čím to u mě vlastně začalo. Jasně je jen to, že když na člověka někdo prskne, pravděpodobně z toho bude pouze rýma. Jenomže v mém případě mi to obrátilo můj vesmír vzhůru nohama a téměř mě to poslalo na doživotí do blázince.